

2. neděle v mezidobí – 18. ledna 2026

Hle, Beránek Boží...

V dnešním evangeliu slyšíme slova, která známe velmi dobře a která se v liturgii často opakují: „**Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.**“

Právě proto nám mohou znít tato slova samozřejmě a možná je vnímáme téměř automaticky. Nicméně **jsou klíčová k pochopení toho, jak Bůh jedná s člověkem** a jak se to dotýká našeho každodenního života.

Jan Křtitel neukazuje na Ježíše jako na soudce nebo vítěze, který by přišel svět napravit silou. **Ukazuje na beránka.** Pro biblického člověka to není obraz slabosti, ale **oběti, která na sebe bere odpovědnost za druhé.** Ježíš nepřichází hřích odstranit tak, že by ho jednoduše vymazal. Evangelium říká něco hlubšího: **on ho bere na sebe, nese.** Bere na sebe **tíhu lidského selhání, bolesti i odcizení.**

Tady můžeme vidět **zásadní rozdíl mezi Boží a lidskou logikou.** My máme sklon chyby skrývat, popírat nebo přenášet vinu na druhé. **Bůh s hříchem neutíká pryč.** Bere ho vážně, natolik vážně, že **s ním jde až na kříž.** Kříž, na kterém Ježíš umírá, **není selháním Boží moci,** ale místem, kde se **Boží láska dotýká lidské temnoty nehlouběji.**

Když evangelium mluví o „**hříchu světa**“, nemá na mysli jen součet jednotlivých špatných skutků všech lidí. **Hřích je především narušením vztahu** – s Bohem, druhým člověkem, a navíc je samotný hříšník vnitřně zraněn, rozpolcen. Člověk se v důsledku **uzavírá před Bohem, před druhými.** Z tohoto odcizení pak vyrůstá všechno ostatní: **nespravedlnost, násilí, lhostejnost** atp. Proto Kristus bere na sebe **nejen jednotlivé viny, ale především samotný kořen lidské osamělosti.**

A právě zde můžeme vnímat evangelium jako **radostnou zprávu,** protože se dotýká konkrétní lidské zkušenosti hříchu a jeho následků. **Naděje, která je s tím spojená, je tato:** pokud Ježíš bere na sebe lidský hřích, **pak ho nemusíme skrývat.** Opravdová víra **nezačíná dokonalostí, ale pravdivostí.** Proto můžeme přiznat své selhání, aniž bychom se museli zničit pocitem viny. Můžeme se **přestat trestat za chyby,** které už byly Bohu odevzdány. Ježíš – Beránek Boží nám **neříká, že hřích mu nevádí,** ale že **není silnější než Boží láska, milosrdenství, slitování a věrnost.**

To nás učí i **trpělivosti - se sebou i s druhými.** Bůh **neřeší zlo rychlými zkratkami.** Bere ho na sebe, nese ho. A tím nás zve, abychom se **vzdali potřeby okamžitých řešení, obviňování a tvrdých soudů.** Vztahy se **neuzdravují nátlakem, ale vytrvalostí.** Změna života **nepřichází přes noc,** ale skrze **věrné každodenní kroky.**

Zároveň to **proměňuje náš pohled na druhé.** Pokud Kristus nese hřích světa, naše hříchy, **pak nikdo není jen součtem svých chyb.**

Křesťanské společenství nemá být místem, kde se slabost trestá, ale kde se s ní **zachází pravdivě a s nadějí.** Neznamená to omlouvat zlo, ale **neodepisovat člověka.** Protože to **nedělá samotný Bůh.**

Slova proroka Izaiáše jsou v tomto kontextu **plná naděje**. Hovoří o **světle pro národy**. Kristus je světlem právě proto, že **vstupuje do tmy a zůstává v ní**. Neosvětluje svět z bezpečné vzdálenosti, ale **zevnitř lidské zkušenosti**. A pokud ho následujeme, jsme zváni **nést světlo stejným způsobem** – ne povrchně, ale **sdílením, trpělivostí a věrností**.

Ježíš - Beránek Boží nás neučí úniku před realitou, ale důvěře uprostřed reality.

Ježíš neříká: „Na hříchu nezáleží,“ ale s láskou zdůrazňuje: „**Záleží mi na tobě víc než na tvém hříchu.**“

A právě toto je **jádro radostné zvěsti evangelia**.